

ב"ה / מילכת השלג/ בית אל/טבת תשע"ד

בית יוסף יורה דעת סימן רא

ב' כתוב המרדכי בסוף פרק במנה טומניין (שבת סי' שלב) כא שרבעינו שמרייה הורה שהטובל בשלג שאין מפושר ומהזיק ארבעים סאה שעלהה לו טבילה מודתנן (פ"ז מ"א) השלג וברד מעליין את המקויה ובלא הופשו יהא דאי בהופשו פשיטה דהוי כמו ויה' ר' אליעזר (מבייה"ט) מפרש מהנינויו בשוהופשו וזה קא משמע לן דאין דין שאובין עליהם וגם רבינו שמאזה התיר בתחלו ולבסוז חזר בו כי אי אפשר שכל השלג העולה למי טאה יגע בבשרה ועוד דאמירין (חולין לא): אין מטבילין בכיפיו עכ'ל.

בנימורה, ס. נ. 25

ולו טגנומיס כהן, וכן טגנומיס טול מקטן טול חבל ואוי
כל חד וטיג' נס האטיס אטלוויס טוי כל טגנומיס כהן
ושכל חד, וטיג' נטיג' קהעל טיטו טיג' אקוווטיס ולטפלט
טן סלירין לו מזוב כלול גנט צהון ומתיילו אוי צהירין
הוון מוכלאן צהויר, חס טכטב רנטם פקמה טולין מוכלאן
טכטן, חס גאל צהויר כוומו גטם טכטב צהירין כל צהיג'
שכלה למש יט בנטטו וטמס צי כה נס נמייס גיא ציניש
כל קמיס נטיג', זליי קהמזור וויס כוומו נטירין כל גטם
יגש נטיג' וטמייס דסי יטיג' טוי כל חד ואוי כלול
כל קמיס טגנומיס נטיג', היל נטיג' טולן טל מיטר טיג'
טקוטוטים טוליג' טגנומיס נטיג' לו מזוב להל גנט צהיג'
מלד טקולדוטים עטיג' וטהו היל לטט חיטו וליין ולו אוי פטל גען
טיג' היל מוכלאן בנטם, חיג' בנטיג' בנטיג' בנטיג':

(3) ובזה יתגלו דמות רכנת טמיהה כל' כל' מוגבל
במכלול כל' כומפלקס מנוס טהור כל' הכל' הכל' גם
טמיהה מה' גם בכורו ווד' דלמייקון חולין מעכליין גליינן וממה
כבי' פון חוץ נזר' צכל' מי' מיס' גיט' נצדרה, נס' מז' כל' חולין
מפעכניין בכורין אין מון לאן' לאטס קול' סככען טנירין צהורי'
כל' כה' טאטאל'ג זקרקעט ומל' פלא' הולר בוכן מון כמס' האמת
גיט' מול' טיטטל' וווערטן דיטסן חולין נאכ' הא' גל' ווועל'
אל' גל' לום או' נעריכס טטמוקסן טטמולען' כמס' טטוליעס או'
טטמוליעס וטיג' מוי' דוכומינ'ס טטיל' קבי' טי' רעל' איג'
וומרטניין טל' סי' טטאל'ר נמס' (יז' ח') טיג' גט' גט' גט'
לו' גט' גט' גט' וויטט' דיט' חטור גט' גט' כל' קוויט' גט' גט'
חטונ' וויט' גט'
או' דוטונגליין גראטאי. הא' מ' א' קאמ' אטוליעס טט' צהורי'

ה' יאלק סיאן כ' במדכני כתב: "אמר הגאון שמכטים בשלג שנאמר כי לשlag יאמר הוּא ארץ". אמונם נחלקו עלייו: "ודבריו תימה הם, דתוא לא כתיב כי לשlag יאמר עפר ואנו עפר בעינן כドתביב בקרא בעפה ועוד דלא קאמר קרא שהשלג הוא נקרא ארץ אלא שהשיות מצוח ואומר לשlag שירד ויתהה בארץ... לך אני אומר דברים אלו דברי ייחיד הם ואין סומכין עליהם" — כך כתוב גדול המוראים, ה"ב בית יוסף"⁴². איתן סרב ⁴³ פולג נטה:

כתרון טריינר . יא. גנץ ה'ג

(כא) ולא עוד אלא אפלו - עיין בשו"ת תולדות יצחק סי' כ"ד במעשה במקוה שנענשה משלג שהביאו שלג בכלים והשליכו לתוכה ולא נМОה השלג עד שהביאו י"ח עמי"ר מים רותחים בכלים שלמים ושפכו לתוכה ועי"ז נМОה השלג וכותב דילכארה מקווה כשר הוא דכיון דמותר לטבול בשלג הוי כמו שאר מקוה כשר שיש בו מ' סאה שאין מים שאובים פולמים בו כדלעיל סעיף ט"ו אכן לפ"מ שפסק הש"ך כדעת הפוסקים לאסור טבילה בשלג אם לא נימוחו א"כ הבני שלג הוי כמוניים שם עצים ואבניים והני מים שאובים שנשפכו לשם הוי כמו ג' לוגין מים בתחלתה שפושlein המקווה אפלו הוי אח"כ מ' סאה כשרים ולכך המקווה הנ"ל פסולה [וכ"כ בתשובה חתם סופר סי' ר' דלאחר שבתמלא הגמא שלג לא יצוק עליה מים חמין כיוון דקי"ל שלג שלא הופשר אין טובליין בו נמצאו המים חמין השאובים פולין המקווה טרם שנפנchar מ' סאה שלג אלא יגיחו על הגמא טס ברזל מלבן וגומייה הרבה ע"ג עד שיופשר השלג ממילא וזולת. זה אין להתריר בשום אופן ע"ש עד שmbיא כל השתיות בזה ומסיים מאחר שרוב הפוסקים הגדולים חולקים על הרא"ש ור"ש איך יעלה על הדעת לטמור באיסור כרת כו' ע"ש עוד בס"י ריב"ג מזה] ומ"ש עוד שכותב דף הר"ד שמריה לא התיר לטבול בשלג שלא נМОה אלא בשלג שבבקעה או שירדו למקואה ממילא שלא בידים אבל אם הביאו שלג בידים לכ"ע בעין שיתפשו עד שייעשו מים ודרכי הרום"א מלטה באפי' נשיה היא כו' ע"ש:

היכלון נס ציון | 3/6

ט'ז, ינואר 1982

16 అంబుల్ ప్రాణిలు

צ. מותר ללבת בשבת על חול לה או על שלג בענלים אשר אוחזות או צירורים בולטים בסוליות שלהן, גם אם האותיות או הциורים יטבעו בחול או בשילג, ובתאי שאיגן מתקבלי לרבר (ר').

לט. בוגר שיזיד עלייו שלג והשלג בעינו ולא נמס עדין (פכו), מותר לנערוב בקהלות (פכו), אבל יהו"ש שלא לנערוב בחזקה (פכו). מעיל' גשם העשר חמוץ-מלאסטי (ללא אויג) ואין בו بد כלל, וכן כספי הנילון של המגבעת - מותר לנערום מן השלג את בחזקה (פכו).

(ט'כ) וכן בטלול השלו שעל בגד משומש אסרו העבה ר' אמר בריה, ועיין סי' ט'כ.
ענין זריזים בפרק כ'ן, בכינן דמיטריאס גבשימים, ליתון בון, וכן אם ייד שלו רב, ע"ש בפני סיק ב' ובאי לא הומנו
במנין שאחדים והלן בריה ומוחאות בא גשם עלי' ולא גוז' ביה ובון, ואיך החיצ' לבי' שלו, ועיין סי' ט'ז, כלילו
מלאכון שבת, סי' ט'כ, שורית הור צב' איריה סי' ק'ג, שורית ארכ' צב' סי' זב, ועיין שורץ הור סי' שא' סי' א', ועוד
לצאת לכתהילה מבראו בשעת הגשם אין לאומר, עיין הולידי סי' ישוב סיק ד'.

כָּבֵד, שולחן ערוך אורה חיים הלכות נטילת ידים סימן קס

(20) טז הלג, והברד, (נו) והכפור, והגילד (פי' המים הנקיים מרוב הקור), (נו) והמלח (נה) אם ריסקן עד שנעשו מים, נוטלין מהם וטובלין בהם, אם יש בהם כשייעור סעיף יב

(21) טז (טו) השלג - וב"י ב"ד סימן ר"א ס"ו כתוב דיש להחמיר שלא לטבול גוף בשלג אם אינו מפושר, ובשבעת הדחק מותר לטבול ידיו בשלג אף אינו מפושר כיון דעתנו דרבנן עכ"ל בב"י ובש"ע שם ס"ל כתוב סתם ומיטבליין בשלג משמעו אפילו אינו מפושר

(22) משנה ברורה סימן קס ס"ק טז (נה) אם ריסקן וכו' - אבל בלאו הכי [ס] אין נוטלין בהן בכלי אבל לטבול הידיים בתוכן אם יש בהן כשייעור מוקה מותר בשעת הדחק כשאין לו מים [סא] אף بلا ריסקן [סב] ואפיילו אם אין השלג מכוון הרבה בבחת אחת אלא מונח על פניהם הארץ ונמהה הרבה כל שיש מי שאה מחובר יחד טובליין בו ומ"מ נראה דציריך שייהה עכ"פ כדי לכחות ידיו במקום שתוחבן:

(23) שולחן ערוך יורה דעתה הלכות מוקאות סימן רא אפיילו עשה כל המקוה משלג או כפור או ברד שהביאו עג' [בכלי ועשה מהן מקוה, (כב) כשר. הגה: סד] וכشمשור לשיעור המקוה בשלג, עב > מעך חילו תחילת (ב"י בשם הראב"ד והרא"ש וכ"כ הרמב"ם) ואז מותר לטבול בו כמות שהוא (מדרכי ס"פ במא תומני בשם ר' שמירה). סה] ויש חמירין לטבול בכל אלה, עד שנימוחו ונעשו מים (שם במדרכי בשם הר"ר רשמה והר"א מביהם). טוב להחמיר לכתהלה (ב"י) ועיין בא"ח סימן ק"ס

כָּבֵד כִּי כְּ

(24)

יא. לעת הצורך מותר לפנות שלג (ו) מן הרחוב על מנת למנוע החלקה העורקרים ושבים שם (ו), והוא שהרחוב לא יהיה רשות-הרבנים גמורה, וגם הרחוב סלול או מושczę (ו). ומכל מקום, אם אפשר, ישנה כל זה על ידי נכרו (ו), ועל ידו אפשר לפנות שלג אף בשרות-הרבנים גמורה אסור לטבול בה (ו).

לפקין, מותר לסליק רטסי וכוכית * (ו), מחת או מסמר (ו) וכל חפץ מוקצה אחר-מן המוקום שעולמים רכבים להינוק בו (ו), אפיילו ברוחם וגם במקומם שאין בו עירוב, והוא שהרחוב לא יהיה רשות-הרבנים גמורה (ו), ואז במקומם שלג יגרם נזק לרוכב, יש לטבול את הרוכבים, ואם אפשר הדבר לטבול כל-אחר-ידי, וכודעליל. וכן מותר לפור מליח, אפר או חול, אפיילו הוא מוקצה (ו), ברחוב שונכחה קrho או שמן והוא חילק, כדי למנוע החלקה הוהלכים (שם וו), והוא שהרחוב סלול או מושczę (ו), והמקום הוא לא רשות-הרבנים גמורה (ו)

(25) והגמ שע"י פיוור המלח על השלג נפשר השלג, עיין סי' שכ עט' יד ובמ"ב ס"ק מא, דהט"ז והא"ר מקילים, ובנ"יד שיש חשש לנזק להחלקה בגין, נראה דכלכ"ע יש להתריר, ועוד, דעתין סי' שיח במא"ב ס"ק קו, דלעת הצורך יש להתריר אף לכתהלה.

כָּבֵד, בְּמַעַן

מה. אסור לעשות כדורי שלג או בוכות שלג (קו), אבל השלג עצמו אינו מוקצה, גם אם ירד בשבת (קו).

(26) ק"ו מהא דרמב"ם פ"ז מה' שבת ה"ז, כל המকץ חלק אל חלק ודבק הכל עד שיישעו גוף אחד, דומה לבנין, ועיין גם מקור חיים (mbul haTorah) סי' שכ עט' בטקיוור הלכות, דאית בהי מושום דש ובונה, וע"ש סי' יא. ש"ת באර משה ח"ז סי' ל. אלא דצ"ע מהא דלעיל פ"א הערכה מג', דאסיר בנה הוא רק בדברים שרגלים לעשתו לימים הרבה. ושמעתוי מהגרש"ז אוירברך ז"ל, דאولي מפני שאין זה מכלל, אסור לכתהלה. ועיין ספר מנוחה כוננה מלאכת דרשיה, אסור גם לזרוק כדורי שלג, ולא ידעתי מ庫ר לאסיר דישה בונה. וקצת לי"ע, דאولي יש לאסור מושום סותר. ומהגרש"ז ז"ל שמעתי, דכמו הערה לב, כ"ש שאין לחושש בכדור שלג מושום סותר, דאיינו מכחון לטהורה. (ק"ו) עיין סי' שלח עט' ח ובמ"ב ס"ק, ול"ע מנחית שבת סי' פ ס"ק זו בשם הפמ"ג, וסי' פח ס"ק כ, וסי' פח ס"ק כ, וסי' פח ס"ק לב לענין מים הנוטפים מן האילנות. ומהגרש"ז אוירברך ז"ל שמעתי, דהרי ידוע שהשלג געשה רק סמוך לירידת הגשם על האדמה ולא לפבי כן. ונמצא שלא היה כלל מתחמול, ואפ"ה מבואר דעתן וזה חשב נולך, ועיין לעלי פ"י העירה יד לענין קrho שנעשה בשבת. עיין בספר מקור חיים (mbul haTorah) קיזור הלכות סי' שכ עט' יא, שאין השלג מוקצה, ובספר טילטולי שבת על היל' זוקזה דף 165, וע"ש בהערה ס"מ במא שחולקים בזה בעל האגד"ם ז"ל והגרש"ז אוירברך ז"ל, ועי' שלוחן שלמה סי' ס"ק כו (ב).

הערה: כדי לעיין בספר "לאור halacha" במאמרו על השלג